

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij verlockt!”

GAL. 1:8.

No. 3. 1 FEBRUARI.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	3e Jaargang 1898.
------------------------------	---	------------------------------------

„Uit genade zijt gij zalig.”

Een reizend Ouderling in de staat Tennessee, onlangs tot ons schrijvende van Murfrees, vraagt ons te verklaren, in hoeverre de zaligheid des menschen door de genade Gods is te weeg gebracht, en wat de juiste verklaring is van het vierde tot het negende vers, van het tweede hoofdstuk der Efeze. Die tekst luidt als volgt:

„Maar God, die rijk is in barmhartigheid, . . . ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden) En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus. Opdat Hij zou betoonen in de toekomstige eeuwen den uitnemenden rijkdom zijner genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus. Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; niet uit de werken, opdat niemand roeme.”

Op dezen tekst wordt voornamelijk gesteund door die Christenen, welke de leering vasthouden, dat het geloof in den Heere Jezus Christus slechts noodig is tot zaligheid, en welke staande houden, dat gehoorzaamheid aan de verordeningen van het Evangelie niet noodig is tot zaligheid.

Dat zaligheid uit en door de genade Gods komt, en niet door de menselijke werken, is eene ware leering. Wie stelde het plan vast dat wij als het Evangelie kennen? De mensch? Neen, God is de ontwerper. Heeft God het vastgesteld, omdat de menselijke werken het verworven hadden? Neen, maar God heeft door Zijne groote liefde voor den mensch, opdat Hij hem kon zaligmaken, het Evangelie gegrondvest. Hieruit volgt, dat wij door de genade Gods het Evangelie hebben, en daar wij door het Evangelie de zaligheid verkrijgen, is het overeenstemmend voor den apostel

te zeggen: „door genade zijt gij zalig geworden . . . het is Gods gave.”

Als iemand vroeg vanwaar wij onze tijdelijke zegeningen verkrijgen, zooals voedsel, kleeding en woonplaatsen, dan zou een geloovige in God en in Zijne voorzienigheid zeggen: „dat komt van God, het zijn zegeningen van Hem, Hij geeft ze ons uit genade.” Vandaar dat iemand kan zeggen, „uit genade zijt gij gevoed en gekleed — niet uit de werken, opdat niemand roeme — het is Gods gave.” En dit zou waar zijn, want God heeft de aarde geschapen. Hij heeft den geest des levens in het planten- en dierenrijk geplant, waarvan de mensch zijn voedsel en kleeding verkrijgt. Maar hoe maken de menschen Gods genade voor zich dienstig? Het antwoord is, door hun arbeid. De menschen beploegen de velden, planten het graan, houden het onkruid er uit en geven groenten en granen gelegenheid tot groeien. Zij verzamelen de groenten, oogsten het graan en doen het in voorraadschuren, en de hoeveelheid welke zij verzamelen hangt van hun vlijt en werken af. Men graaft tot in de ingewanden der aarde en brengt van uit hunne schuilhoeken, de schatten van zilver, goud en kostbare gesteenten: de olie, kolen en het ijzer. De koophandel spreidt hare witte zeilen uit op iedere zee en verruult de vruchten van het eene klimaat voor de voortbrengselen van het andere, totdat ieder land de zegeningen van allen geniet. Katoen en wol, en de glinsterende draad van den zijde-worm, door de vernuftigheid en vlijt van den mensch tot kleeding vervaardigd, om zijn lichaam te bedekken en zijn woning te versieren; en door vlijt „wordt het lachend leven door den hoorn des overvloeds overstelpst.” Maar het is de genade Gods die de aarde gaf en het levensbeginsel er in legde; die tusschen de ruwe rotsen het goud en zilver plaatste, de korst der aarde met olie, kolen en ijzer vulde; en wol, katoen en zijde gaf voor kleeding. Zoodat bij de laatste ontleding ervan, de genade Gods den arbeid van den mensch vruchtbaar maakt.

Nu, als iemand, alleen denkende aan den natuurlijken rijkdom van den grond, de juiste temperatuur en vochtigheid van klimaat, het geheimzinnige levensbeginsel door den Schepper in de aarde geplant — van de menschen welke eene bevoorrechte landstreek bewonen, zou zeggen: „Deze menschen zijn welvarend door de genade Gods — niet door zichzelf — hunne welvaart is Gods gave,” zou hij dan ver van de waarheid af zijn? Wij denken van noen. Als een ander, alleen de nijverheid van het volk beschouwende, zou zeggen: „Deze maatschappij is haar welvaart verschuldigd aan hare ontwikkelde industrie,” en er aan toe zou voegen: „Door hunne werken zijn zij welvarend gemaakt,” zou hij dan veel verkeerd zijn? Wij denken het niet. Maar de juiste verklaring zou zijn — de *geheele waarheid* zou zijn — door de genade Gods zijn deze menschen welvarend, door hunne industrie.

Zoo is het met het Evangelie. Het is door de liefde en de genade Gods, dat het plan tot zaligheid uitgevoerd werd, hieruit

volgt, dat de menschen door genade zalig worden; maar het is alleen door geloof, wat tot gehoorzaamheid aan God voert, dat de menschen voor zichzelf nut van die genade verkrijgen.

Ook op eene andere wijze zijn de menschen door genade tot zaligheid geholpen. Aan hen die het Evangelie met hart en ziel gehoorzamen is de Heilige Geest vrijelijk gegeven. Daardoor wordt een gedeelte van de kracht Gods aan den mensch geschonken; waardoor hij, en alleen daardoor, hopen kan de booze neigingen zijner natuur te overkomen, en de overwinning kan behalen over de wereld, het vleesch en den duivel. Wanneer de werking dezer genade in overweging wordt genomen, zoowel als hetgeen reeds overwogen is, dan zal outwijfelbaar gedacht worden, dat genade in vergelijking met de werken, in het voortbrengen van de zaligheid van den mensch, het overwicht heeft. Maar hoe gering ook het gedeelte van de werken zijn mag, zoo is het niettegenstaande een gedeelte dat noodig is tot zaligheid van den mensch. Werken kunnen niet weggelaten worden; en vandaar dat werken, dat is, de gehoorzaamheid van den mensch aan de verordeningen van het Evangelie en daarna een rechtvaardig leven, noodig zijn tot zaligheid. Die gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie brengt de menschen binnen het bereik van de genade Gods en tot zaligheid.

Paulus is dan juist, wanneer hij zegt: „Door genade zijt gij zalig geworden door het geloof.” En toch is Jakobus juist wanneer hij zegt: „dat een mensch uit de werken gerechtvaardigd wordt, en niet alleenlijk uit het geloof;” want het is door eene vereeniging van de genade Gods en de getrouwe gehoorzaamheid van den mensch, dat hij ten slotte de zaligheid zal aanschouwen.

Improvement Era.

A f v a l.

Onze Verlosser en Zaligmaker zeide eenmaal: „Maar de Trooster, de Heilige Geest, welken de Vader zenden zal in Mijnen naam, die zal u alles leeren, en zal u indachtig maken alles, wat ik u gezegd heb.” (Joh. 14: 26). Later zeide Hij: „Nog vele dingen heb ik u te zeggen, doch gij kunt die nu niet dragen. Maar wanneer die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden: want Hij zal van zichzelf niet spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen.” [Joh. 16: 12, 18]. Zie ook I Joh. 2: 20, 27.

Wij leeren hieruit, dat de Heilige Geest een trooster, onderwijzer, openbaarder en leider is; en Hij wordt nadrukkelijk *den Geest der waarheid* genoemd. De waarheid kan dus alleen uit dezen Geest voortkomen en alles wat geen waarheid is, dat komt niet van Hem, maar komt van den booze. Het doel van den H. Geest is de volgelingen des Heeren tot één lichaam te vereenigen, opdat zij in liefde en éénheid zouden opwassen en voort

zouden gaan in kennis en ontwikkeling; de openbaringen van die dingen ontvangende welke de Jongeren des Heeren toen nog niet konden dragen.

Is die Geest op hen uitgestort en heeft Hij aan dit alles beantwoord? Gewis en zeker. Op het Pinksterfeest had de uitstorting op zichtbare wijze plaats (Hand. 2:3, 4, 5). Daarna werd dezen Geest door oplegging der handen medegedeeld aan de geloovigen (Hand. 8:17; 18, 19; 19:6) zoodat zij door dezen Geest tot één lichaam vereenigd werden. (Rom. 12:4, 5; I Cor. 12:13).

Verwarring, verdeeldheid en valsche leeringen worden niet door dezen Geest bewerkt; waar hetzelfde wordt gevonden, toont dit de aanwezigheid van de macht der duisternis aan. De Schriften spreken duidelijk genoeg over deze punten, zoodat dit geen betoogf nodig heeft.

Wat zou het gevolg geweest zijn, indien die H. Geest steeds had kunnen arbeiden en de verschillende roepingen had kunnen volbrengen? Dit is duidelijk zichtbaar. Er zou een groot lichaam bestaan, genaamd de Gemeente des Heeren, waarvan de leden allen door de oplegging der handen dien Geest hadden ontvangen waarover Jezus heeft gesproken. De leden van dat lichaam zouden de vruchten van dien Geest vertoonen, als: „liefde, ootmoed, geduld, geloof, kennis enz. (zie I Cor. 12; Gall. 5:22, 23). Men zou van daag, ruim 1800 jaren nadat deze beloften gegeven waren, meer met de verborgenheden der Schriften op de hoogte zijn als ooit te voren, het verleden en de toekomst zou voor ons open zijn; kortom, wij zouden de eerste Christenen ver, zeer ver, vooruit zijn, want wij konden de vruchten plukken van den arbeid door dien Geest gedurende 1800 jaren verricht. Welk eene groot-sche en verheven vertooning zou het Christendom ons nu aanbieden! Maar wat zien wij nu? Vele onderling verdeelde lichamen, verwarring, onkunde en de teekenen der laatste dagen waarvan Paulus spreekt in I Tim. 4:1-3; II Tim. 3:1-5; 4:3, 4. Geen vooruitgang maar juist het tegendeel is te bespeuren, want waar de eerste Christenen met den doop voor de dooden bekend waren, weet men nu niet eens wat er mede bedoeld wordt. (I Cor. 15:29). Waar de vroegere Christenen duidelijk de bedoelingen van Petrus (1 Pet. 3:18-20; 4:6) begrepen — anders had hij er wel nader over gesproken — worden er nu verschillende uitleggingen aan gegeven; ja, wat meer zegt, vele inzettingen van het Evangelie, door Christus ingesteld, worden heden verworpen en niet noodig geacht, en de Bijbel is voor velen een gesloten boek en wordt als de bron van verdeeldheid op godsdienstig gebied beschouwd. Kortom, het *tegendeel* van de werkingen des Geestes wordt gezien. Het standpunt door de eerste Christenen ingenomen is verlaten en *afval* is overal zichtbaar.

Al sprak de Schrift niet over een afval en deelde de geschiedenis niets daaromtrent mede, dan doet een blik om ons heen duidelijk zien, dat er een *afval* heeft plaats gehad, want de teekenen ervan zijn overal duidelijk zichtbaar.

Maar zal het oog droevig op al deze treurige tooneelen blijven staren? Neen! Want een machtige engel is van den hemel nederge daald (Openb. 14:6, 7) en heeft het eeuwig Evangelie gebracht. Diezelfde Geest wordt als voorheen door oplegging der handen medegedeeld en de herstelling (Hand. 3:21) aller dingen heeft een aanvang genomen. Verdeeldheid en verwarring verdwijnt, de Schriften zijn geopend, vroegere verordeningen worden weder verricht, de gaven des geestes genoten en de Gemeente des Heeren — de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen — vertoont aan de wereld dat grootsche schouwspel, dat alleen door de aanwezigheid van den *Geest der waarheid* getoond kan worden.

W. J. DE BRIJ.

Het karakter van de Heiligen der laatste Dagen.

(*Vervolg van blz. 23*).

„De verblijven der Mormonen zien er netter uit als dit gewoonlijk in de West het geval is, en het algemeene aanzien van gemak en welvaart, dat er heerscht, is het beste bewijs voor de volhardende en arbeidzame gewoonten van het volk. . . . . Er is niets bijzonders in het geloof der Mormonen waaruit de invloed is af te leiden, welke het Mormonisme over zijne volgelingen uitoefent. . . . . Het succes van het Mormonisme en de bestendige vooruitgang ervan, moet daarom in de manier waarop de Mormonen het geloof, dat zij in praktijk brengen, gelegen zijn, of in de organisatie. Volgens mijne gedachten zijn de gevolgen in twee oorzaken gelegen. Ten eerste, is er geen geestelijke stand. Al de beampten der Kerk, van den President af, zijn door de stem van de Mormoonsche gemeenschap gekozen; er wordt geene bijzondere bekwaamheid verlangd en niet één hunner ontvangt enig salaris of andere ondersteuning; de zendelingen, over de gansche aarde verspreid, ontvangen zelfs geen reiskosten. En, in de tweede plaats, bemoeit het Mormonisme zich juist zoowel met de tijdelijke als met de geestelijke aangelegenheden der leden: Kerk en Staat zijn, in het kort, gelijk.

De Mormoonsche gemeenschap is een uitgebreide familie, te zamen verbonden door voorrechten en plichten, een hoofdverplichting zijnde, het verzorgen der hulpeloozen en armen. Ieder persoon heeft tevens vrijheid van handelen. Er wordt geen dwang uitgeoefend op eenig Mormoon buiten de publieke opinie zijner medeburgers, en dit is zelfs onmogelijk!” (James W. Barslag, M.P. in *the Nineteenth Century*, Januari 1884.)

„Mormonisme in zijn godsdienstig voorkomen is eenvoudig, het aannemen van den Bijbel, het geheel ervan, letterlijk en het op te volgen tot zijne logische gevolgtrekkingen. . . . Zelden verschijnt een goed Mormoon voor de rechtbank tegenover een broeder Mormoon. . . . Als twee Mormonen verschillen, dan stellen zij zich voor den President van den ring (stake), welke met twaal

raadgevers, zes tegenover zes, hunne verkiezing goedgekeurd zijnde door de procedeerenden, gereed is de zaak zonder uitstel te onderzoeken. De klager en beklaagde, een ieder met zijne getuigen, nemen voor den President plaats en tusschen de rijen raadgevers. Er wordt gebeden, de hulp van den Almachtige gevraagd om de zaak tot een rechtvaardig en welwillend einde te brengen. De procedeerenden verklaren de zaak, een ieder volgens zijn eigen opinie; de getuigen worden gehoord; de raadgevers doen uitspraak. Wederom wordt er gebeden. De tegenpartijders schudden elkaar de hand; niets behoeft er betaald te worden. Totdat de niet-Mormonen kwamen, was er geen politie of gerechtshof, noch herbergen, speel- of slechte huizen... Het is niet waar, dat de Mormonen geen goede burgers zijn, noch ongehoorzaam aan de wetten of anti-vaderlandslievend. Zelfs toen zij vervolgd, bestolen en vermoord werden door de vijanden van hun geloof, hebben zij niets vergolden. Op dit punt zijn zij van nature zeer gevoelig. Wanneer zij van die heilige rechten, welke hun zooals allen anderen Amerikaanschen burgers gegeven zijn, ontroofd werden, wanneer hun het burgerrecht ontzegd werd, hunne huizen vernietigd, hunne families verstrooid, de man en vader gegrepen, beboet on gevangen gezet werd, dan hebben zij zich niet door geweld verdedigd, maar hunne zaak aan God en hun land overgelaten." (History of Utah, by Hubert Howe Bancroft.)

„Als de Mormonen een laag, bedorven of hulpeloos volk geweest waren, dan zouden, noch konden zij, nimmer gedaan hebben, wat zij in Utah hebben gedaan. Zij zijn naar die Territorie gegaan, toen het nog een gedeelte van de groote wildernis was, de reis nam bijna zooveel tijd, moeite en lijden als iemand moest ondergaan, die nu naar de Klondyke ging. Zij legerden in eene weinig belovende plaats, zij moesten lang en hard werken om versch water van de sneeuw op de bergen te verkrijgen, de alkali uit den stuggen grond te wasschen, wegen door de wildernis aan te leggen, voorraad van andere plaatsen te halen, huizen te bouwen en boerderijen, tuinen enz. te vestigen. Zij waren communisten in practijk, de een hielp den ander en de Kerk bewaarde een gedeelte van de opbrengsten van hun arbeid tot wederuitdeeling in tijd van nood, want de liefdadigheid is er onpartijdig en milddadig. Geweld door menschen die hen verkeerd verstonden; de stichter hunner Kerk en zijn broeder vermoord door eenen Zuidelijken volkshoop — dezelfde volkshoop die elken dag, in dezen verlichten tijd, negers slacht — omgeven door menschen die zich rechtvaardiger beschouwen, gevolgd en bewaakt door Amerikaansche troepen, welke een fort boven hun stad bouwden en hen met kanonnen omringden; is het een wonder dat de Mormonen soms wraakgierig werden en hunne vijanden vergolden? En toch waren zij bij voorkeur een vreedzaam volk en voorbeeldig arbeidzaam. Zij zijn bijna de eenigste Christenen welke van geheel-onthouding van sterken drank, tabak en dobbelspel een gedeelte hunner godsdienst maken; zij zijn de eenige christenen die vrijzinnig genoeg

zijn om in hunne ideeën ontspanning aan te moedigen, hunne eerste uitgaven waren voor een schouwburg en een groot orgel. Toen zij hunne eigen stad Salt Lake City bestuurden, waren er geen herbergen, speelhuizen of plaatsen van slechten naam en toen de stad erg aangegroeid was, werd de orde door twee politie-agenten gehandhaafd. Als wij hen van hunne vruchten kunnen kennen, dan verdienen de Mormonen ons vertrouwen en onzen lof." (Extract from editorial in Brooklyn Eagle. (N. Y.) August 12, 1897).

„Het is zestig jaren geleden sedert de organisatie van „de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen”, gewoonlijk de Mormonen Kerk genoemd, plaats had. Gedurende dien tijd zijn de gedachten van het publiek meer of minder belangstellend en verontrust geweest in betrekking tot dit vreemde volk, waaromtrent meer gesproken en geschreven is, in boeken, pamphletten, magazijnen, brochures en nieuws-papieren dan van eenige andere godsdienstige secte, welke in deze eeuw ontstaan is.

Velen, misschien de meeste van de boeken van heidensche of anti-Mormoonsche schrijvers, zijn volkomen onbetrouwbaar. Sommigen zijn gekenmerkt door den bitteren wraak van afvalligheid, en sommigen door den theologischen haat van wedijverenden sektengeest; terwijl anderen gevuld zijn met sensatie-wekkende verhalen, meer of minder verdund of fabelachtig en opgesierd met afgrijpselijke schilderingen. Eenige droevige feiten in de geschiedenis der Mormonen zijn aangevuld met bijvoegselen der verbeelding, uitgevonden door den schrijver of overgeschreven van een vorigen en even onbetrouwbaren schrijver; het doel alleen zijnde een boek te maken, dat goed voor den verkoop is door voordeel te trekken van de algemeene zucht naar het wonderbare.

Hiervan is het gevolg, dat vele algemeene dwalingen, in betrekking tot de Mormonen en hun waar karakter de overhand hebben: en ik wil ondernemen in dit geschrift eenige van die dwalingen aan te wijzen en sommige dezer dwalingen op te helderen. Aangaande de gelegenheden die ik gehad heb, om een kennis over dit onderwerp te verkrijgen, zal het niet onjuist zijn te zeggen, dat ik gedurende bijna zeven jaren een lid der Utah-commissie was, welke in 1882 door President Arthur was aangesteld, onder de anti-polgamy wet van het congres van dat jaar; en dat ik gedurende de tweede helft van dat tijdperk voorzitter van die commissie geweest ben.

De taak die ik onderneem is moeilijk en ondankbaar, want er zijn vele personen die liever in leugens gelooven in betrekking tot een gehate godsdienst-sekte, dan door de waarheid verlicht te worden; en het is gemakkelijk, zoowel als aangenaam, voor sommige menschen zich over te geven aan overdrijving en verdichting tegenover een ieder, voor wie het een gewoonte is veracht te worden.

Maar het is mijn overwogen oordeel, dat het Mormoonsche volk meer verkeerd voorgesteld en verstaan is dan eenig ander genootschap in moderne tijden. Daarom acht ik het tot mijn

plicht, zoowel als een genot, de waarheid te melden zooals ik die versta.

Dwaling No. 1. Het is een algemeen geloof, voortgeplant door sensatie-schrijvers en belanghebbende personen, dat de Mormonen een troep onverbeterlijke schelmen en misdadigers zijn; terwijl de Mormonen inderdaad, volgens de getuigenis van ieder onbevooroordeeld mensch welke met hen bekend is, voor eerlijkheid, vlijt, matigheid, vriendschap, vrede en goede orde gelijk staan, zoo niet verheven zijn, met eenig ander gemeenschap op dit werelddeel. Meer dan 95 per cent der herbergiers en spelers van Utah zijn anti-Mormonen, en terwijl de Mormonen 75 procent der bevolking uitmaken, zoo zijn toch zes of zeven achtsten van de snoode en boosaaadige misdrijven, als moord, manslag, inbraak, diefstal, roof enz. door de heidensche en niet-Mormoonsche minderheid begaan.

Dwaling No. 2. Dat de Mormonen een soort heidenen zijn en zelfs niet eens voorgeven in de Christelijke godsdienst te gelooven.

Integendeel, zij gelooven in het Oude en Nieuwe Testament, in den Vader, Zoon en Heiligen Geest — in al de hoofdleeringen der Christelijke godsdienst, als doop, bekeering; opstanding enz. Zij gelooven in den Bijbel onvoorwaardelijk en letterlijk met een ontwijfelbaar geloof. Wat zij in het Nieuwe Testament vinden vermeld, aangaande het geloof en de handelingen der vroegere Heiligen in de dagen van Jezus en Zijne Apostelen en de vroegere discipelen, zooals genezing door het opleggen der handen, het spreken in vreemde talen, uitlegging der talen, profetie enz. nemen zij als het geloof en tot practijk voor de Heiligen der laatste Dagen aan. Zij zeggen dat deze gaven, in verschillende graden, behooren „aan allen die gelooven” in alle eeuwen en landen; en zij willen niet toestaan, dat een enkele schriftuurplaats verworpen zal worden als zijnde zinnebeeldig, figuurlijk, of die door verloop van tijd in onbruik geraakt is.

Dat de Mormonen als een regel in den hoogsten graad godsdienstig, braaf en oprecht zijn in hun godsdienstig geloof, is bevestigd geworden door de algemeene opinie van de vijf leden der commissie in hunne officieële rapporten.” Hon. A. Carlton, in *Wonderlands of the wild West*.
(Uit het Engelsch).

Vele andere gelijkkluidende getuigenissen van voorname reizigers kunnen hieraan toegevoegd worden, doch wij gelooven, dat deze voldoende zijn om de vele valsche mededeelingen, die ook in dit land omtrent de Mormonen gedaan worden, te weerleggen en de waarheid tot haar recht te doen komen.

Ontslag en benoemingen.

Ouderling F. E. Hansen is van zijnen arbeid in de vertakking Brussel ontslagen en geroepen, om voorloopig in de vertakking Rotterdam te arbeiden.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izwiik Hubertstraat, Rotterdam.

Vooruitgang van de Kerk.

De *Deseret News* van 31 December 1897, geeft eenige mededeelingen omtrent de gebeurtenissen van het vorige jaar. Over den vooruitgang van het werk des Heeren sprekende, zegt het:

„De vooruitgang der Kerk gedurende het vorige jaar is merkwaardig geweest. Het heeft inderdaad de aandacht getrokken van hen, die een begrip gevormd hadden, dat het Mormonisme reeds sedert eenige jaren stervende was, en vaak zijn er op den kansel en door de pers opmerkingen gemaakt, dat de godsdienst der Heiligen zoo werkzaam is als ooit te voren. En dit is zoo. Tehuis vertoont het volk een verlangen, om een beter begrip te verkrijgen van de leeringen der waarheid en die uit te voeren, zooals zij het verstaan. De dienstknechten des Heeren hebben het vertrouwen en de toegenegenheid van het volk, en een geest van eenheid heerscht er. Er is gewilligheid om opofferingen te maken voor de verkondiging van het Evangelie aan de zijde van jong en oud, en de macht van den Almachtige is in hun midden geopenbaard.”

* * * * *

„Het is een zaak van oprechte dankbaarheid, dat er gedurende het verlopen jaar meerder tot de Kerk gekomen zijn dan in eenig ander jaar van hare geschiedenis te voren, en dat de deuren spoedig voor groote scharen geopend zullen worden, die nu het Evangelie nog niet gehoord hebben.”

De Nederlandsche Zending in 1897.

In dit nummer der *Ster* verschijnt het statistiek verslag der Nederlandsche en Belgische Zending voor het jaar 1897. Alles toont nauwkeurig den toestand der Zending op den 31sten December; alleen zoover het de Evangeliegesprekken en de uitgegeven traktaatjes en boekjes aangaat, kunnen wij niet het juiste getal aangeven, daar eenige der zendelingen niet al hunne werkzaamheden nauwkeurig hebben opgeschreven. Het verslag toont aan, dat het jaar 1897 inderdaad een gezegend jaar voor deze Zending geweest is. Niet alleen zijn er velen tot de Kerk des Heeren getreden, maar ook is het aantal arbeiders sterk vermeerderd geworden en het Evangelie op grooter schaal gepredikt. Verder is door de verdeling der Zending in Conferenties en door verschillende andere veranderingen, den toestand veel verbeterd geworden.

De toestand is veelbelovend en wij twijfelen niet of ook in dit land zullen er nog zeer velen tot de gemeente des Heeren worden toegebracht.

Wij hopen, dat de Heere den arbeid Zijner dienstknechten ook in dit jaar zoo zal zegenen, dat wij op het einde daarvan met welgevallen over den verrichten arbeid kunnen spreken.

Eene Zending naar Palestina.

Apostel Anthon H. Lund en ouderling F. F. Hintze worden verwacht van Philadelphia naar Liverpool te zeilen op den 8ten dezer, op hun reis naar Palestina en andere deelen van Klein-Azië. Het doel hunner zending is in de *Deseret News* vermeld als volgt:

„Door den arbeid van verschillende Ouderlingen in Syrië, zijn beginselen des Evangelies door sommige van de inboorlingen aldaar omhelsd, hoofdzakelijk door Armeniërs. Anderen zijn onderzoekende. De Heiligen in Turkijë, evenals in andere deelen der wereld, hebben eene sterke begeerte, met hunne mede-geloofsgenooten te vergaderen; maar aangezien het bekend is, dat emigratie werkelijk verboden is door de Turksche overheden, en daar het een van de beginselen van de Kerk is, om gehoorzaamheid op te wekken tot de burgelijke gouvernementen, zoowel als tot God, zoo heeft men het goed gedacht, een bijzonder boodschapper te zenden tot de Armenische Heiligen en te zien wat gedaan kan worden, om verlof te krijgen van het Turksche gouvernement om eene plaats uit te kiezen binnen het Turksche rijk, voor eene vergaderplaats. Het is gedaan op het ernstige verzoek van de Heiligen aldaar, welke den Heere wenschen te dienen volgens hun godsdienstig geloof en terzelfdertijd in hun land blijven, trouw aan hun soeverein en misschien hun toestand tijdelijk verbeteren, en bijgevolg worden zij beter onderdanen van den Sultan.

Het is ten volste in overeenstemming met de inzichten van de Heiligen, om eene vergaderplaats in het land van belofte vast te stellen. Want des Heeren woord zal uitgaan uit Jeruzalem en de wet uit Sion, misschien behoort de tijd voor de vervulling hiervan misschien nog tot een verre toekomst, indien het niet inderdaad in overeenstemming is met de plannen van den Almachtige, om door op eene bijzondere manier tusschen beiden te komen en het werk der laatste dagen te verhaasten. Maar op de zending van Ouderling A. H. Lund, een apostel van Jezus Christus, moge gezien worden als zijnde een der trappen in het groote werk der vergadering van Israël en Juda, en de aanstaande herstelling tot deze voorrang van het land, waar eens de heerlijkheid des Heeren woonde, en waar de Zoon van God leefde en stierf. Om deze reden gevoelen de Heiligen eene groote belangstelling in Zijne Zending, en zullen hem en Zijnen arbeid zekerlijk volgen in deze verafgelegen deelen van de wereld met gebeden voor zijn succes en de welvaart van de Heiligen welke hij zal bezoeken.” *Mill. Star.*

N.B. Latere berichten melden dat genoemde Ouderlingen op 11 Januari te Liverpool, Engeland, zijn aangekomen.

Sleutel voor Godgeleerdheid.

(Vervolg van bladz. 30).

Lezer, om dit onderwerp duidelijk te maken, neem eene proef met uw eigen lichamelijke en geestelijke krachten. Bijvoorbeeld,

wil uw arm bewegen, dan zal deze u onmiddellijk gehoorzamen. Wil, dat uw lichaam drie mijlen gaat en het zal u gehoorzamen zoo snel dit kan, misschien zal het in één uur de reis volbrengen, die door uw wil ten taak is gegeven.

Maar bind uwe hand achter u en wil haar dan op en neer, voorwaarts en achterwaarts bewegen, dan zal zij een poging doen om te gehoorzamen, maar kan niet omdat zij gebonden is. Keten uw lichaam in een kerker, sluit en versper de deur en wil dan dat het naar een zekere plaats gaat en het zal u niet gehoorzamen, omdat het lichamelijk onbekwaam is.

Ontketen dit lichaam, verschaft de middelen tot vervoer met eene snelheid van een mijl per minuut; dan zal het lichaam op bevel van den wil, drie mijlen in drie minuten gaan.

Nu, indien het mogelijk is de weerstandbiedende elementen te overkomen, zoodat de snelheid van vervoer zou toenemen, dan mag uw wil gebieden en uw lichaam zal zich voortbewegen door werkelijke ruimte met de snelheid van licht of electriciteit. Daar is geen bepaalde grens in betrekking tot de snelheid door het lichaam bereikbaar als dit is ontketend, bevrijd van de elementen welke het nu tot slaaf maken en het door den wil geboden wordt.

„De bhksen op zijn draadweg blijft achteraan,
De zonnestraal sleept zich langzaam voort.”

Deze onmetelijke snelheid van beweging, als aangewend voor een lichaam van vleesch en beenderen of van stoffelijke elementen, mag bij de eerste gedachte zich aan het verstand voordoen als zijnde in strijd met de bekende wetten der lichamelijke beweging.

Maar laat het herinnerd worden, dat de groote aarde, waarop wij wonen, met al hare zwaarte en massa, hare steden, dieren en verstandelijke wezens zich door de ruimte beweegt met de verbaazende snelheid van achttien mijlen per seconde, duizend achthonderd mijlen per minuut of vier en zestig duizend en achthonderd mijlen per uur.

Als zulk eene groote massa, en tot een groote mate levenlooze stof, zich door de ruimte kan bewegen met een speed zoo onbegrijpelijk groot, hoe gemakkelijk kunnen wij dan de mogelijkheid begrijpen van grootelijks vermeerderde krachten van beweging aan de zijde van bezielde lichamen, bevrijd van hunne aardse gevangenis, verlevendigd door hogere en hemelsche stoffen, bevoelen door een onafhankelijk, aangeboren beginsel, wil genoemd en tot vooruitgang aangespoord door de ingeving van eeuwig, oneindig verstand en toegenegenheid in hunne verlangens naar kennis en genot.

Een stoffelijk, menscheijk lichaam, opgestaan uit de dooden en verlevendigd door elementen zoo fijn, zoo vol van leven en beweging, zoo rein en vrij van invloeden, beheersching of aantrekking van grovere elementen, zal, zooals de verzezen Jezus, opvaren en nederdalen naar den wil en met een snelheid bijna oogeblikkelijk.

Laat ons een oogenblik stil zijn en zulk een wezen gadeslaan,

dat de banden verlaat der aarde, zee, wolken en lucht met al hare duistere en sombere schaduwen. Aanschouw hem als hij zich opwaarts spoedt en zich voortbeweegt in het heldere en grenzenlooze uitspansel bezaaid met millioenen schitterende ballen.

Hij berekent hunnen afstand en regelt zijne richting door acht te geven op den betrekkelijken stand van die, welke het beste aan hem bekend zijn, en steeds opwaarts stijgende zwelt zijn boezem van onuitsprekelijke en overstelpende gewaarwordingen van de oneindigheid van zijn eigen eeuwig wezen en van alles rond, boven en beneden hem, totdat hij, onbekwaam om zijne dankbaarheid, vreugde en opgetogenheid in te houden, losbarst in de taal van eenen gevierden Britschen dichter en zingt terwijl hij vliegt:

"s Hemels groote dag is over mij aangebroken,
Ver boven 't aardsche luchtgewelf.
Ben ik dood? Neen, door dit teeken
Weet ik, dat ik niet meer sterf."

Planeten zullen bezocht worden, boodschappen overgebracht, bekendmakingen en vriendschap gevormd en de wetenschappen zullen grootelijks uitgebreid en ontwikkeld worden.

De wetenschap der aardrijkskunde zal dan uitgebreid worden tot millioenen werelden en zal eene kennis omvatten van hare natuurlijke hoedanigheden en grenzen, hare voortbrengselen, minerale en plantaardige, hunne rivieren, meeren, zeeën, vastelanden en eilanden, van den vooruitgang harer bewoners in de wetenschap van bestuur, haren vooruitgang in geopenbaarden godsdienst, hunne bezigheden, kleeding, manieren, gewoonten, enz. De wetenschap der sterrekunde zal ook vergroot worden in verhouding tot de middelen van kennis. Stelsel na stelsel zal zich aan het oog vertoonen in het groote veld van onderzoek en ontdekking. Vaste zonnestelsels en hunne vergezellende werelden, op welke de oogen van Adams geslacht in hunnen eersten staat nimmer gestaard hebben, zullen dan worden beschouwd, beschreven en gewogen in de balans der menschelijke gedachten, hun omtrek en midellijn zal worden vastgesteld en hunne betrekkelijke afstanden gekend. Hunne bewegingen en omwentelingen, hunne tijden en wetten, hunne uren, dagen, weken, sabbatten, maanden, jaren, feesten, eeuwen, vreedrijken en eeuwigheden zullen dan allen in de boeken der wetenschap verteld worden.

De wetenschap der geschiedenis zal het groote „univercoelum” van het verleden en het tegenwoordige omvatten. Het zal in hare uitgebreide verzamelingen bevatten alle naties, alle eeuwen en alle geslachten; en al de planeetstelsels in al hunnen vooruitgang en veranderingen, in al hunne voortbrengselen en eigenschappen.

Het zal ons geslacht opsporen in al zijne achtereenvolgende emigraties, kolonies, staten, koninkrijken en keizerrijken; vanaf hun eerste bestaan op de groote, centrale, besturende planeet, of zon, Kolob geheeten, totdat zij talloos vermenigvuldigd en wijd verspreid en overgeplaatst zijnde van de eene planeet op de andere,

totdat zij zelfs de grenzen der oneindigheid bezetten, de geest van den onsterfelijken, eeuwigèn mensch verzonken, overstelpt, van de grootheid, de grenzenlooze uitgestrektheid van historische feiten is, en gedwongen wordt terug te keeren en in zichzelf te rusten tot verfrissching, rust en het verkrijgen van vernieuwde kracht.

Daarop volgt het veld der profetische wetenschap. De geest van profetie zal op het onsterfelijke verstand worden uitgestort totdat, inplaats van ten deele te zien en ten deele te kennen, de mensch bekwaam zal zijn op eene grenzenlooze toekomst te staren, eene toekomst van steeds toenemende glorie, kennis, licht, liefde, macht, majesteit, kracht en heerschappij, in welke de zonen Gods, de koningen en priesters van hemel en aarde, en van den hemel der hemelen, en hun gevolg van koninkrijken en onderdanen voldoende ruimte zullen vinden voor grenzenlooze vermeerdering en verbetering, werelden zonder einde. Amen. *(Wordt vervolgd.)*

N.B. Door een misverstand is hoofdstuk XVI, van de Sleutel voor Godgeleerdheid, in de plaats van hoofdstuk XV gedrukt geworden, zoodat dit hoofdstuk 16, en wat in het volgende nummer verschijnt 15 is.

Mijn gave van vertaling.

Ik ben in Holland geboren en woonde aldaar eenige jaren. Op zekeren dag kwam een Ouderling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen naar de plaats waar ik woonde en bleef eenige dagen in dien omtrek. Ik ging tot hem en sprak met hem over het Evangelie en hij gaf mij een traktaatje om te lezen. De woorden welke hij sprak maakten een grooten indruk op mij. Ik gevoelde, dat God mijne gebeden aan het beantwoorden was, want ik was vaak in het verborgden tot hem gegaan en had om waarheid gebeden. Nadat ik het gesprokene had overdacht en bepeinsd, kon ik niet rusten alvorens ik om den komst van den Ouderling had geschreven, om mij te doopen. Toen dit gedaan was, rustte de getuigenis, welke de Heere aan alle geloovigen beloofd heeft, op mij en ik wist, dat het Evangelie waar was.

Het scheen mij toe, dat, toen ik het Evangelie had ontvangen, een ieder mijner vroegere makkers het zou verstaan zooals ik deed, en het dadelijk aannemen; daarom gebruikte ik de avonden, nadat mijn dagwerk geëindigd was, om met mijn medearbeiders te spreken, maar tot mijne groote verbazing werd ik, inplaats van met zielen beloofd te worden, door mijne makkers gescholden en beschimpt. Onder deze omstandigheden gevoelde ik de noodigheid voor meerdere inlichtingen, en daarom schreef ik naar den Ouderling welke mij gedoopt had, en vroeg hem om eenige geschriften der Kerk, met de belofte dezelve te zullen betalen na het ontvangen der rekening. Na omtrent zes weken gewacht te hebben, ontving ik een antwoord, alhoewel niet van den

persoon welke ik geschreven had, maar van een ander Utah-Ouderling. De laatste schreef mij, dat de mij bekende persoon de zending verlaten had en daar mijn brief ongeopend was gebleven, besloot de nieuwaangekomen Utah-Ouderling hem te openen. Het gevolg was, dat hij mij melde, dat het boek van Mormon en andere Kerkwerken in de Duitsche taal konden verkregen worden van het zendingskantoor in Zwitserland, en voegde er aan toe: „Misschien wil de Heere u de gave tot lezen schenken, zooals Hij voorheen aan anderen gedaan heeft.”

Ik bestelde de boeken en ontving het boek van Mormon, de stem tot waarschuwing en enkele traktaatjes, maar toen ik hen ontving waren zij als verzegelde boeken voor mij, want ik verstond de taal niet. Terwijl ik verwonderd was wat ik zou doen, spoorde de Geest mij aan tot bidden, en ik maakte dezen indruk aan mijne vrouw bekend, welke aan de andere zijde der tafel zat, doch niet zooals ik geloofde. Op mijn verzoek kuielde zij echter met mij neder en wij vroegen den Heere kracht om de boeken te lezen, zoodat ik de beginselen van het Evangelie beter zou verstaan. Toen ik met bidden geëindigd had, stond ik op, opende de boeken en las hen zonder moeite, ieder woord, dat zij inhielden, begrijpende. Ik was zoo vervuld met de heerlijke waarheden in de „stem tot Waarschuwing” vervat, dat ik met lezen alleen niet tevreden was, maar begon het in mijne moedertaal te vertalen. Ik voltooide dit werk, en toen ik eenigen tijd later een Ouderling ontmoette (Ik geloof dat het Ouderling Joseph Weiler was) gaf ik de vertaling aan hem, welke later bij het publiceeren eener uitgave van dit kostbare werkje, in de Nederlandsche taal, gebruikt werd. Ik ontving van de Ouderlingen Joseph Weiler en F. A. Brouwn een brief met dankzegging voor mijnen arbeid, tevens portretten van den Profeet Joseph Smith, zijn broeder Hyrum en van de apostelen Brigham Young en Parley P. Pratt. Ik ontving ook een exemplaar van „de stem tot waarschuwing” toen deze gedrukt was.

Er zijn vele personen die weten, dat ik nooit Duitsch geleerd heb en die hunne getuigenissen met de mijne kunnen vereenigen. Dat het door de kracht Gods was, dat ik bekwaam was het werk te doen, waartoe Zijn Geest mij aanspoorde. Ik weet dat Hij de gebeden zijner getrouwe dienstknechten in het Evangelie heeft beantwoord en dit wil doen, en dat Hij hen kan bekrachtigen, om ieder werk te doen, dat Hij wil, dat zij zullen verrichten.

S. VAN DIJK, in *Juvenile Instructor*.

Lutner's graf.

Toen in 1892 de slotkerk te Wittenburg werd gerestaureerd, waar men meende dat Luther begraven was, kon men bij het openbreken van den vloer er nergens een spoor van ontdekken. Daardoor kreeg een andere meening voedsel, dat nl. het lijk tijdens den Smalkalden-oorlog was weggehaald. Thans bericht professor Julius Köstlin, uit Halle dat inderdaad reeds ruim vijf jaren gele

den de overblijfselen in de slotkerk te Wittenberg zijn ontdekt en wel door twee bij de verbouwing geplaatste personen, die destijds op de plek, waar het graf behoort te zijn, dieper hebben gegraven en onder het metselwerk, in de bloote aarde de overblijfselen van de vergane kist en de nog geheel gave beenderen hebben gevonden. Daarna maakten zij alles weder dicht en bewaarden het stilzwijgen over hun vondst, tot onlangs een hunner aan een bezoeker der kerk, die zijn verwondering uitsprak over de onzekerheid of Luther daar inderdaad begraven was, het gebeurde mededeelde. Zoo kwam de zaak ter kennis van prof. Köstlin. Deze schreef daarop aan den tweeden persoon, die naar elders was verhuisd en het verhaal niet tegensprak.

Prof K. meent daarom te mogen aannemen, dat Luther inderdaad in de kerk te Wittenberg is begraven en dat de overblijfselen zich daar nog bevinden.

N. Sprokkelaar.

Aphorismen.

Het is eene dwaasheid, te gelooven dat God aan ons den hemel wil geven, maar het beschikken van den weg aan ons zou overlaten.

CARLIL.

De tranen van ootmoed en verlangen zijn voor het bedroefde hart, wat de regen is voor den bezaaiden akker.

Dit alleen is volmaaktheid in den mensch: de erkentenis van zijne onvolmaaktheid.

HIERONYMUS.

Welke smart is grooter, dan om altijd te begeeren wat nimmer zijn zal, en altijd niet te willen, wat eeuwig zal zijn?

BERNARDUS.

Zinrijke gedachten worden, gelijk de dichters, geboren, niet gemaakt.

PHENNING

De snelheid van 't verheerlijkte lichaam zal zoo groot zijn als de snelheid der gedachten.

BERNARDUS.

De liefde kan niet gekocht worden, zij is onbetaalbaar.

HIERONYMUS.

Overleden

Zuster TEN HOEVE, geb. TEN HAGE, is den 31sten December 1897 te Deventer overleden in den ouderdom van 85 jaren. Zij was een der oudste leden van de Kerk in deze zending en altijd eene getrouwe Heilige en hoopte op eene heerlijke opstanding.

I N H O U D:

Uit genade zijt gij zalig	Blz. 33	Statistiek-Rapport	Blz. 43
Afval	" 35	Eene Zending naar Palestina	" 43
Het karakter van de Heiligen der laatste Dagen	" 37	Sleutel voor Godgeleerdheid	" 43
Ontslag en Benoemingen	" 40	Mijn gave van vertaling	" 46
Vooruitgang van de Kerk, ...	" 41	Luther's graf	" 46
De Nederlandsche Zending in 1897	" 41	Aphorismen	" 48
		Overleden	" 48

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.